

ikke, at Dansk Folkeparti kan regne med, at andre partier i salen her kunne finde på at stemme for at fjerne en forhandlingsret for 21,3 mio. kr. Det er det, der ligger i Dansk Folkepartis ændringsforslag. Man kan jo ikke handle. Det er jo ikke et spørgsmål om penge. Det er et spørgsmål om principper og respekt for den fri forhandlingsret.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg skal blot for at rydde enhver tvivl til side i hr. Ole Sohns sind konstatere, at jeg kunne aldrig, aldrig nogen sinde drømme om at blande mig i, hvordan og hvorledes sygeplejerskerne skal fordele deres løn og de resultater, som de når frem til ved forhandlingsbordet. Det er jeg i øvrigt fuldstændig enig med hr. Ole Sohn i at Folketinget ikke skal. Det kunne vi aldrig drømme om.

Når jeg sagde, som jeg sagde fra Folketingets talerstol, var det for at få konstateret, at det i hvert fald var en oplysning, som jeg ikke var opmærksom på. Intet andet. Mere lå der ikke i den sag. Vi anerkender fuldt ud de resultater, som man forhandler sig til ude omkring, og Folketinget skal ikke blande sig i, hvordan man fordele de penge. Det gav vi i øvrigt også udtryk for i går. Så det skal der ikke herske nogen som helst tvivl om.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Når nu der i hvert fald er et bredt flertal i Folketinget, som er enige om, at man kun griber ind i sådan en konflikt her, hvis der står væsentlige samfundsmæssige interesser på spil, og når man så samtidig får at vide fra sygeplejerskerne selv, at man ville have forventet, at i løbet af et par uger ville arbejdsgiverne have været så møre, at de var klar til forhandlinger, hvordan harmonerer det så med, at man på den anden side også får at vide – også fra SF's side – at der ikke er nogen væsentlige samfundsmæssige interesser, som bliver sat på spil?

Hvad er det så, der skulle gøre, at arbejdsgiverne skulle blive tvunget i knæ? Er det ikke netop udsigten til, at det her virkelig begynder at få konsekvenser for ældre og syge, og at det netop er derfor, at vi er forpligtet til fra Folketingets side at tage det ansvar på os, som organisationerne åbenbart ikke selv er i stand til at løfte?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes faktisk, der er en meget lige linje i det. Jeg synes, det er prisværdigt, at Amtsrådsforeningen og Dansk Sygeplejeråd har lavet et nødberedskab, som netop forhindrer, at der opstår livstruende situationer.

Og når Sygeplejerådet ønsker en konflikt, som i sagens natur har til formål at blødgøre modparten, og samtidig siger, at det ikke skal udvikle sig til livstruende situationer, så må det da afføde den dybeste respekt fra Folketinget, at sygeplejerskerne vedholder, at der ikke må skabes livstruende situationer. Bliver det tilfældet, så har man nødberedskabet, så sætter man folk ind for at undgå det.

Det, der sker, når konflikten løber, er naturligvis, at ventelisterne vokser, og det lægger jo et naturligt pres på modparten, for det er Amtsrådsforeningen – og i sidste ende Folketinget her – som har ansvaret for landets sundhedspolitik.

Og når det er relativt beskedne beløb økonomisk set, men det er et spørgsmål om at sikre, at sygeplejerskerne generelt får et lønniveau, som svarer til deres uddannelse, som svarer til det ansvar, de har, så burde Amtsrådsforeningen af sig selv, og om ikke andet så med hjælp fra arbejdsministeren med et prik på skulderen til Amtsrådsforeningen, kunne sige: Kære venner, sundhedsvæsenets fremtid har større betydning end jeres krakileri. Se at komme til forhandlingsbordet til nogle reelle forhandlinger.

Og hvis Folketinget havde ladet være at spænde et sikkerhedsnet ud, så er jeg også ganske overbevist om, at konflikten havde fundet en aftaleløsning inden for nær fremtid.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Når hr. Ole Sohn nu på den måde anerkender, at det er ventelisterne, som altså skal bruges som pressionsmiddel for at få arbejdsgiverne i knæ, så kunne jeg godt tænke mig at spørge, om det ikke er sådan, at hr. Ole Sohn anerkender, at ventelisternes længde er en væsentlig samfundsmæssig interesse, som vi ikke bare kan skalte og valte med, at det faktisk er mennesker, som står på de her ventelister, og at man på den måde tager mennesker, borgere som gidsler i den konflikt, som man er ude i?

Kan hr. Ole Sohn virkelig acceptere det?